

ГІГАЕВОЛЮЦІЯ ЯК ОСНОВА ЕВОЛЮЦІЇ (ІСТОРІЇ) РОЗВИТКУ ОРГАНІЧНОГО СВІТУ НА ГАЛАКТИЧНОМУ РІВНІ

У статті встановлено, що існуючі еволюційні вчення (історії) не базуються на наукових здобутках, які висвітлені в Біблії. Досліджується суть розвитку органічного світу на галактичному рівні, де Сонячна система є мікроорганізмом його світу, який знаходиться у точці енергетичного балансу перетоку матерії між гігантським біологічним життям, яке віджило і випускає матерію, та новонародженим біологічним життям, яке зародилося, розвивається і живе на цій матерії. Сонячна система завершить своє життя, відправивши останній свій енергетичний рівень, який індукує мозкову тканину новоутвореному життю, переведе його з сонячної вуглецевої енергії життєзабезпечення на галактичну ядерну водневу, надасть йому самостійного життя, яке вийде з її резонансу, а сама, висипавши прах зі своїх планет у простір зниклого, віджитого галактичного біологічного життя, видозміниться і в його ж просторі завершить своє життя. Це загальний біологічний кругообіг органічного світу. Це його гігаеволюція. Це рух антиречовини та її матеріалізація на макро- і мікроголовних енергетичних рівнях в речовину.

Вступ

Дати вичерпну відповідь, що таке матерія, досить важко. І це не тому, що людина не в змозі зрозуміти навколишній світ, швидше через те, що ми живемо в розімкнутому просторі. Нам невідомий загальний світовий кругообіг органічної речовини. Наше життя відбувається ніби по нескінченній прямій лінії, в якій немає початку і немає кінця. На наш погляд, так не буває. Простори космічні безмежні. Але в просторі є якісь коливання, флуктуації, які і визивають перенапруги. Коли Біблія [1] говорить, що рослинний світ розвивається на основі вуглецю ($\vec{C}^+$), який рухається від Сонця, то такий об'єкт, як рослина, розсіює матерію, направляючи її з вищих енергетичних рівнів на нижчі. А об'єкт тваринного світу розвивається на основі водню ($\vec{H}^-$), який направляє в енергетично густіше середовище, то об'єкт тваринного світу працює як насос, нагнітаючи водень в енергетично густіше середовище. Отже, тварина стоїть на вході сонячного механізму, а рослина – на його виході [2], [3]. І це зовсім протилежні світи, які відіграють різні ролі в природі. Тому потрібно вважати, що десь дуже далеко між ними виникають конфліктні відносини, які приводять до руху матеріальні потоки силових ліній темної матерії, темної енергії (антиречовини, антиклітини) електричного поля [4]. Це гігаеволюція (історія) розвитку органічного світу на галактичному рівні.

Доречно також відмітити, що, на наш погляд, еволюцію (історію) розвитку органічного світу Землі необхідно розглядати, по-перше, як в контексті загальної галактичної еволюції, так, по-друге, і в Сонячній системі та, по-третє, на її планетах. Як три окремі складові, які тісно пов'язані між собою і доповнюють одна одну і в той же час є автономними. Саме такий підхід дасть можливість реального сприйняття законів природи, так як впродовж усієї своєї історії, понад дві з половиною тисячі років, наука не дала жодної відповіді на це питання, що вічно стоїть перед нами.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячується дана стаття. Ще з шкільного періоду людині демонструють наявність силових ліній у магнітному полі. Такі ж силові лінії існують і в електричному полі. Але подаються вони

нам як абстрактні характеристики для математичних розрахунків. На великий жаль, у цьому і є велика помилка. Але її можна зрозуміти. Людині поки що не вдається побачити силову лінію електричного поля. А виникає вона між двома протилежними зарядами, утворюючи ніби наш варіант побудови світу, який ми вважаємо нескінченним. Читаючи Біблію [1], ви нашттовхуетесь на незрозумілу фразу «срібна і чорна ниточка». Це явище нами описане [4]. Чи не є вона розгадкою головної таємниці природи. Тому вважаємо, що коли людина зуміє побачити та навчиться використовувати силову лінію електричного поля, на цьому буде покладений край у розумінні світового кругообігу загальної еволюції (історії) розвитку органічного світу, в тому числі й Землі.

У природі таких «ниток» дві. «Срібна», утворена на основі водню – $(\vec{H}^-)$, і «чорна», утворена на основі вуглецю – $(\vec{C}^+)$. Матеріальний потік у вигляді силових ліній електричного поля виникає між двома протилежними центрами природи. Один з центрів мертвий, від'ємний, розкладаючись випускає силову лінію матеріального потоку, а інший, додатний, синтезує її. У першому випадку біологічне життя зникає, в другому випадку воно виникає. Матерія не зникає, а видозмінюється [5]. По величезному числу силових ліній переносяться генетичні коди пам'яті складових клітин розкладеного біологічного об'єкта, де Сонячна система є лише механізмом збору цієї матерії, її видозміни та вдосконалення. В академічній науці ці питання не висвітлені, тому виникла необхідність їх розглянути. Отже, дана робота присвячена лише одній складовій еволюції органічного світу, гігаеволюції.

Обговорення результатів дослідження. Наш світ з однієї сторони оточує макросвіт, а з іншої – мікросвіт. Ми живемо посередині. Якщо намалювати простір макросвіту, то наш світ знаходиться в середині цього простору і є його складовою частиною, а мікросвіт знаходиться в середині нашого простору і є складовою частиною нашого світу. За такою схемою ми отримуємо набір концентричних кругів. За такою аналогією побудований Всесвіт. Тому і виникає уявлення про нескінченність. Але ми живемо не у безодні нескінченного простору, а на конкретній його ділянці – Сонячній системі, де наш світ, світ тварин і рослин, як автономні клітини (біологічний організм) використовує для своєї будови клітини мікросвіту і з їх ядер будує свою м'язову тканину [6]. Такий стан робить біологічну клітину мікросвіту сонною і вона втрачає будь-яку рухливість, а от смерть тварини чи загибель рослини розмикає їх простір. Мікросвіт оживає і отримує незалежність. Тому мікроклітина, як вказує М.М. Барна [7], – це елементарна жива система, що складається з оболонки, цитоплазми та ядра, і є основою будови, функцій відтворення, розвитку, пристосування та відновлення організмів рослин і тварин. На рівні клітин, відзначає Д.М. Гродзинський [8], зберігається сукупність усіх проявів життєдіяльності. Це структурна впорядкованість, компактність будови, розвиток, енергетична економічність, ріст, рух, адаптація, функціонування та відтворення. Клітина є найменшою структурною одиницею всього живого, яка лежить в основі будови і розвитку рослинних і тваринних організмів. У ній відбуваються всі життєві процеси біологічного організму. Все це є науковим, емпіричним узагальненням всім відомих і точно спостережуваних численних емпірично незаперечних фактів, які закономірно пов'язані з матеріально-енергетичною структурою нашої планети. А це дає нам можливість безпомилково, за аналогією [9], на основі індуктивних і дедуктивних міркувань відтворити наступний порівняльно-анатомічний ряд будови тераклітини (Всесвіту) (рис. 1): мікроклітина (автономне життя одноклітинних організмів) → клітина (скупчення мікроклітин, мікроорганізмів, які знаходяться у сонному стані замкнутого простору клітини нашого світу, світу тварин і рослин) → макроклітина (планета), де тварина і рослина є мікроорганізмом її світу → мегаклітина (Сонячна система), де планети, їхні

супутники, безліч малих планет, комети та міжпланетний пил є мікроорганізмом цього світу → гігаклітина (Галактика), яка об'єднує клітини мегасвітів, подібних Сонячній системі → тераклітина (Всесвіт). Важливим для нас в цьому ряді є пряма залежність в підпорядкуванні всіх клітин, тобто їх зв'язки, які можуть здійснюватися лише послідовно. У цьому доречно акцентувати на те, що Біблія [1], С.І. Сухонос [10], А.І. Шевченко [11], Ізотов [12] як в об'єктивній, так і в суб'єктивній формі вказують на темну матерію і темну енергію, яка за даними В.П. Шлапака [13] випромінюється від поверхні Галактики, її земної кори. Це кванти темного (нічного) світла, темної матерії. Це в свою чергу говорить про недоступність нашого пізнання за межами чорного диска, тобто за поверхнею Галактики. Отже, з цього можна зробити висновок, що Сонячна система живе і розвивається в середині Галактики, тобто між її ядром, нашим небозводом та її поверхнею, її землею корою.

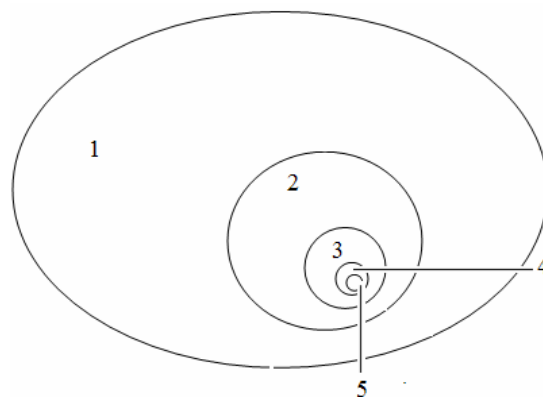

Рисунок 1 – Гомологічні ряди в будові Галактики:

1 – Галактика (гігаклітина); 2 – Сонячна система (мегаклітина);
3 – планети (макроклітини); 4 – тваринний і рослинний світи (клітини); 5 – мікроклітина

Над будовою Всесвіту людина розмірковує постійно. Дуже хочеться знати: «Де ми живемо, що тут робимо, звідки й куди йдемо, що з собою несемо?». Тому потрібно знати загальну будову природи з тими процесами, які в ній відбуваються. Своє життя ми завжди пов'язуємо з природою, з Всесвітом. Але це лише складова його частина. Це один з найкращих способів підтримувати в природі баланс та рівновагу. Отже, за допомогою життя природа підтримує свою рівновагу. То що ж таке Всесвіт? Уявіть собі, що природа дозволила людині глянути на себе з досить великої віддалі. Що б ми помітили? Очевидно, першим, що кинулося б нам у вічі – це те, що Сонячна система є великим резервуаром, який кудись везуть. Заглянувши в нього, неодмінно б помітили, що цей резервуар перевозить рідину. За аналогією – це ніби наш морський танкер для перевезення нафти, але посудина ця заповнена теплородом, який при повільних качках переливається з одного краю в інший. Транспортники знають, що перевозячи цистерну на великі віддалі потрібно її повністю заповнити рідиною. Так як на шляху можливі переливи рідини з одного краю в інший, а це призведе до зміщення центру ваги, який переверне цистерну. Щоб запобігти цьому, морський танкер ділять на відсіки, які запобігають переливанню нафти з одного краю в інший. А при розкачуванні танкер надійно зберігає стійкість і морська хвиля неспроможна його розгойдати та перевернути. Біблія цей природний танкер подає у Першій книзі Мойсея «Буття» [1] у главі 6 «Потоп» вірші 14, 15 і 16. Так, Ною було сказано: «Зроби собі ковчег із дерева гофер; відділення зроби у ковчегу, і осмоли його смолою знутри і знаружі. І зроби його так: довжина ковчегу 300 ліктів; ширина 50 ліктів, а висота 30 ліктів. І зроби отвір у ковчегу, і на лікоть зведи його уверх,

і двері у ковчегу зроби з його боку; влаштуй у ньому нижнє, друге і третє житло». В цій притчї за першорядний поверх подається сам ковчег. Ковчег – це простір макросвіту нашої Землі і цей простір поділений на частинки нашого світу – другорядні поверхи. А вже другорядні поверхи – це елемент нашого світу, поділений на третьорядні поверхи – це елементи мікросвіту. Так, в алегоричній формі «мудро» за аналогією подають нам будову Всесвіту, нашої Галактики, Сонячної системи та нашої Землі, так як фізика і біологія утворення всіх об'єктів наділені одним і тим же механізмом [9]. Зрозуміло, що поверхи – це заборонені зони, які ділять Всесвіт на нескінченну масу частинок, які, ніби російські матрьошки, знаходяться одна в одній.

Повертаючись до вищесказаного, саме це б ми змогли побачити, будучи на дуже далекій відстані і при умові, що були б здатні бачити кванти темноти, темну енергію, темну матерію від'ємного теплороду, антиречовину. Отже, це дає нам можливість показати загальну стратегію галактичного кругообігу органічного світу в стані як руху речовини, так і руху антиречовини (рис. 2).

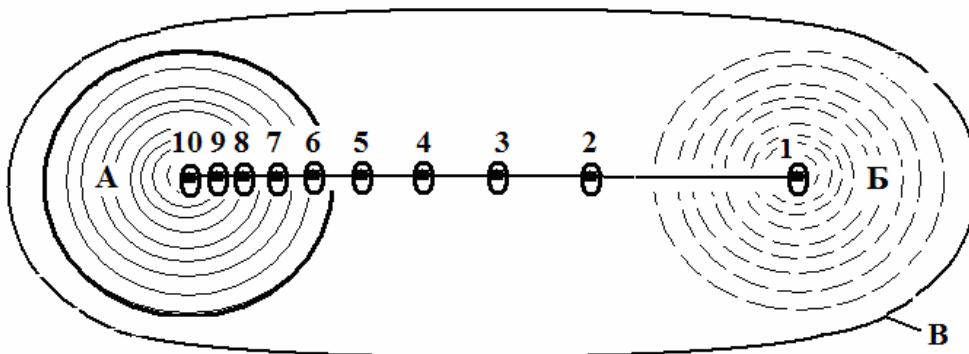

Рисунок 2 – Кругообіг органічного світу речовини на галактичному рівні

(А – гігантське десятиенергетичнорівневе біологічне життя галактичного світу, яке, відмерши, розімкнуло свій простір і випустило генетичне волокно свого мікросвіту, з якого була збудована його м'язова тканина і який ожив; Б – новоутворене життя галактичного світу, яке зародилося, живе і розвивається на матерії віджившого біологічного життя галактичного світу та формує на цій матерії свої дев'ять енергетичних рівнів; В – гігантська клітина антиречовини, що вийшла з ядра Галактики; 1 – Сонячна система в першій точці енергетичного балансу, яка, видозмінивши матерію галактичного біологічного життя, сфокусувала і зародила нове біологічне життя для галактичного світу; 1 ... 10 – точки енергетичного балансу, за якими рухається Сонячна система, спустошуючи головні енергетичні рівні старого віджилого життя, переливаючи їх новому по вісі дипольних переливів матерії галактичного світу; 10 – кінцева точка, де Сонячна система закінчить своє життя у дверях від'ємного світового центру, який розпадається; Б і А – зростання додатного центру Б і зменшення від'ємного центру А диполя призводить до зміни розмірів та їх просторів, а це змушує Сонячну систему рухатися від додатного простору до від'ємного центру і в точках енергетичного балансу 1 ... 10 відбуваються катастрофи, в яких вона втрачає свої енергетичні рівні)

Таким чином, початок будь-якого життя в природі дає матерія, що постійно рухається між двома досить віддаленими центрами, один з яких завершив своє життя і розпадається, втрачає генетичне волокно свого мікросвіту, з якого була збудована м'язова тканина його організму, зменшується, повільно зникає, а інший на цьому генетичному волокні, на цій матерії зароджується, росте та розвивається, збільшуючи свою масу (нове життя). При виході з від'ємного енергетичного центру ця силова лінія («срібна

нитка», генетичний код, антиречовина) вносить інформацію про цей центр, розбиту в десятковій системі відліку, як вказує Піфагор [5]. На своєму шляху антиречовина потрапляє в неоднорідне середовище Сонячної системи, що знаходиться на її шляху, в ній зупиняється і за допомогою життя матеріалізує антиречовину в речовину, видозмінене і вдосконалене матерію. Тому можна впевнено ствердити, що Сонячна система живе і розвивається на силових лініях енергетичного потоку матерії, яка виходить з об'єкта, що має такі розміри клітин макросвіту, як розміри всієї нашої Сонячної системи [9]. Таким об'єктом є жива біологічна істота галактичного світу, яка відмерла, а розімкнувши свій простір випустила десять порцій свого генетичного волокна різної густини у виді антиречовини, які в послідовному захоплені речовиною, а в нашому розумінні сформували десять планет з різною енергетичною густиною. Одна із них – наша Земля. При цьому одночасно з ядра Галактики вийшла спустошена, невидима для нашого зору гігантська клітина антиречовини. В оболонці Галактики ця антиклітина потрапила у сильне енергетичне поле і розчепила свою заборонену зону. Схематично це можна подати рис. 3.

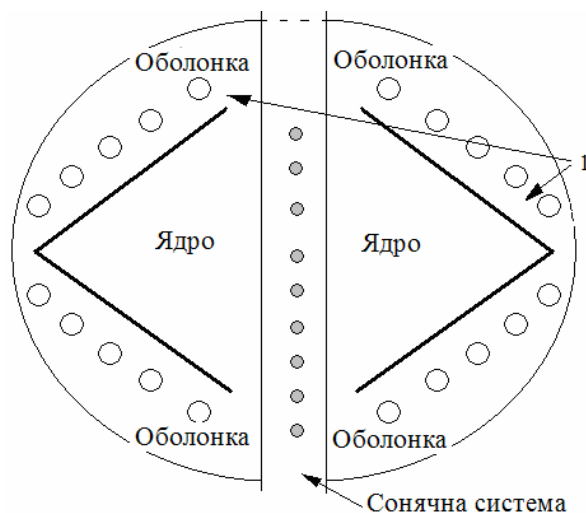

Рисунок 3 – Біофізика поділу і розмноження ядерної клітини галактичного світу (1 – галактична ядерна клітина, яка вийшла з ядра Галактики, нашого небозводу)

Туди і потрапила маса десятирівневого генетичного волокна антиречовини віджитого галактичного біологічного організму різної енергетичної густини, яка, матеріалізувавшись у речовину, сформувала планети Сонячної системи і зародила ядро (Сонце). Сонячна система допомагає цій гігаклітині поділитися, а вона в свою чергу допомагає природі галактичного світу зібрати своє генетичне волокно зі всіх планет Сонячної системи в одне ядро – Сонце. Ця гігаклітина і є в нашому розумінні Сонячною системою. Але це не так. Сонячна система є лише механізмом видозміни матерії, мегаклітиною у галактичній клітині антиречовини. Гігаклітині, яка вийшла з ядра Галактики. Це є підтвердженням того, що матерія не може зникнути і не може виникнути, вона видозмінюється [1-3], [5], [6], [9] і цю видозміну забезпечують гігаклітина антиречовини галактичного світу і Сонячна система як речовина. А це різні механізми у єдиному процесі. Тому Сонячна система щільно затиснута в лещата розщепленої забороненої зони клітини вищого порядку (гігаклітиною антиречовини ядра Галактики) і досить міцно ізольована нею від навколишнього середовища (рис. 2). Проте в цьому доречно простежити рух темної матерії (антиречовини) галактичного світу, що, на нашу думку, висвітлить роботу його кодового диполя. Людина ще не може відшукати свої полюси

кодового диполя в просторах Сонячної системи. Ми навіть не розуміємо, що вони мусять бути. Тому і вважаємо Сонячну систему ніби сиротою у Всесвіті, добре розуміючи, що коли є один полюс, то обов'язково повинен бути інший. Адже, коли зникає одна фаза електричного струму, нам доводиться відшукувати її обрив. Розглядаючи полюси кодового диполя, ми звертаємо увагу на силові лінії як головні потоки темної матерії і темної енергії. Тут доречно акцентувати, як вказує Піфагор [5] на те, що в Сонячній системі все побудовано за десятинною системою, а це є послідовним цифровим рядом від 1 до 10 (12345678910) [5]. Якщо представити, що це дипольний вектор, який розміщений у вихровому полі, то виникне енергетична спіраль між спорідненими ядрами і оболонками мегасвіту. Тому від напрямку обертання зовнішнього світу буде залежати рух матерії в центр спіралі або винесення матерії з центру спіралі, то генетичний код Сонячної системи з десятьма планетами має вид: 10864213579. Доречно також вказати, що за науковою інформацією Біблії [1] та «Закону про складання рухів» Галілео Галілея [5] Сонячна система у десятинній системі обліку в першій позиції життя того світу, до катастрофи, проіснувала майже 12,5 мільярдів років [5] $[1 + 12 + 123 + 1234 + 12345 + 123456 + 1234567 + 12345678 + 123456789 + 12345678910 = 12482853115]$. Проте після зіткнення двох планет, тобто катастрофи, природа змінила генетичний код Сонячної системи на дев'ятизначний рівень: 864213579. Це друга позиція точки енергетичного балансу, точка 2 (рис. 2). Тобто наш світ займає другу позицію в будові Сонячної системи, перейшовши з десяти- в точці 1 на дев'ятиенергетичний рівень у точку 2. Тому за аналогією можна обчислити, що природа визначила життя Сонячної системи у другій позиції, а це між 2-ю і 3-ю точками енергетичного балансу в 137,2 мільйони років $[1 + 12 + 123 + 1234 + 12345 + 123456 + 1234567 + 12345678 + 123456789 = 137174205]$. Доречно також вказати, що катастрофа, яка відбулася, і які ще будуть відбуватися, як показано на рис. 2, пов'язані з точками енергетичного балансу, в яких зупиняється Сонячна система. Ці зупинки (катастрофи) пов'язані з втратою генетичного волокна лише одного з енергетичних рівнів біологічним життям, яке віджило. Цей шлях у першій позиції за маршрутом між точками 1 і 2 Сонячна система пройшла за 12482853115 років у земному обрахуванні, переполяризуючи, вдосконалюючи і видозмінюючи генетичне волокно віджитого організму, на матерії якого живе і розвивається та збільшує свої розміри зароджене, молоде життя галактичного світу. Проте впродовж життя Сонячної системи, а це 12647614479 років (12,65 млрд років), таких зупинок дев'ять, а в нашому розумінні – катастроф. Кожна зупинка (катастрофа) в точці енергетичного балансу супроводжуватиметься втратою Сонячною системою однієї планети. Тому неважко поррахувати, що в третій позиції за маршрутом між точками 3 і 4 енергетичного балансу вона проживе 13717416 років, відповідно в четвертій, між точками 4 і 5 – 1371738; в п'ятій, між точками 5 і 6 – 137171; в шостій, між точками 6 і 7 – 13715; в сьомій, між точками 7 і 8 – 15085; у восьмій, між точками 8 і 9 – 136; в дев'ятій, між точками 9 і 10 – 13 років. І на 13 році завершить своє життя, тобто через 27587159 років.

В той час, коли головними вузловими зонами матерії рухаються по орбіті клітини макросвіту у вигляді дев'яти планет (друга позиція в будові Сонячної системи), то в середині клітини на їх розщеплених рівнях може розвиватися та рухатися маса клітин нашого світу. На кожній планеті живі об'єкти можуть знаходитися і розвиватися в найрізноманітніших формах та зонах планет [9]. Отже, антиклітина (антиречовина) – це силова лінія енергетичного потоку матерії, яка розбита в десятинній системі обліку і рухається невидимими каналами енергетичного диполя Всесвіту, між зникаючим та синтезуючим центром природи і через Сонячну систему видозмінюється, індукуючи речовину, у нашому розумінні – життя тваринного світу [6], [9]. А так як будова Всесвіту має чітко упорядкований, періодичний характер, де діють закони подібності: мікроклітин, клітин нашого світу (тварин і рослин), макроклітин (планети), мегаклітин (Сонячна

система), гігаклітин (Галактика), то антиклітина є невидимою для людини і одночасно космічною, вічною, так як матерія не зникає, а видозмінюється [1], [10], [14], [15]. Тому силові лінії (антиклітини), рухаючись невидимими каналами енергетичного диполя Всесвіту між зникаючим та синтезуючим центром природи на головних енергетичних рівнях (планетах) Сонячної системи, дають можливість нам зробити на них певні вузлові зв'язі, перетворивши їх на речовину в нашому розумінні, і користуватися нею певний проміжок часу, аж поки ця зв'язь не розв'яжеться і ця ділянка силової лінії не переміститься на енергетичний рівень іншої планети, не перетворивши речовину на прах та забравши генетичний код пам'яті. От що залишається нам від закону збереження матерії. А у світовому балансі матерія дійсно не виникла і не зникла, вона просто перейшла з однієї фази в іншу, помінявши головні енергетичні рівні.

Щоб зрозуміти один елемент галактичного кругообігу органічного світу, необхідно розглянути точку енергетичного балансу дипольних полюсів антиклітини, яка вийшла з ядра Галактики і зтягнула у свою заборонену зону головні енергетичні рівні біологічного об'єкта, що зникає, а у нашому розумінні – планети Сонячної системи, які й несуть генетичне волокно тваринного світу (рис. 3). Саме в цій точці знаходиться Сонце (рис. 2). Знаходячись у Сонячній системі, ми не можемо бачити центри світового диполя, на вісі якого знаходиться Сонячна система. Вони знаходяться на досить великих віддальх. Точка енергетичного балансу розділяє простір диполя на позитивний і негативний (додатний, від'ємний). Теплород, який рухається з від'ємного простору в додатний, і той, що рухається із додатного простору у від'ємний, у цій точці повинен розвернутися. Коли вони рухалися у своїх просторах плюсом (+) вперед, то помінявши простори в точці енергетичного балансу, вони повинні розвернутися і розпочати свій подальший рух мінусом (-) вперед. Іншими словами, в точці енергетичного балансу повинна змінитися полярність всього теплорода, що рухається між центрами світового енергетичного диполя, і Сонячна система з цією задачею успішно справляється. Шукаючи запаси палива, що горить на Сонці, неварто. Запаси палива знаходяться у світових енергетичних центрах диполя, в точці енергетичного балансу якого і знаходиться Сонячна система (рис. 2). Тут необхідно вказати, що на одному енергетичному диполі може знаходитися тільки одна система, подібна Сонячній. Кожна небесна зірка має свій світовий енергетичний диполь, який вона обслуговує. Тому, нам би не завадило дати йому якусь назву. Ми його будемо називати «диполь – Y». Отже, ми можемо сказати, що наша Сонячна система, знаходячись у другій позиції своєї будови, рухається між 2 і 3 точками енергетичного балансу на осі світового «диполя – Y» (рис. 2). А оскільки ми знаходимося в Сонячній системі і покинути її нам не дозволено, тому цікавим є запитання: «Куди ми рухаємося?». По-перше, ми не можемо відійти від осі диполя, так як саме на ній змикаються центри світового «диполя – Y». По-друге, ми розпочали свій рух від додатного світового центру, який синтезується і оживає. По-третє, зростання додатного центру і зменшення від'ємного центру диполя призводить до зміни розмірів та їх просторів, а це змушує Сонячну систему рухатися від додатного простору до від'ємного центру. Неважко здогадатися, що Сонячна система, закінчить своє життя у дверях від'ємного світового центру, який розпадається. Висипавши в цей порожній простір прах від залишків своїх головних енергетичних рівнів, тобто наших планет. Куди подінеться Сонце після цього, сказати важко, але цікаво. Адже у волокнах його тканини будуть синтезовані клітини з генетичним волокном (кодом) нашого життя. І ще як! Кожне людське життя окремо синтезує одну клітину, розмістивши в ній чоловічу та жіночу стать тваринного світу, в тому числі й людини [1]. Тут ми не описуємо рослинний світ, але те, що Сонце є елементом рослинного світу, в нас сумнівів не викликає [1], [16]. Для всього рослинного світу генетичний код поступає на теплороді Сонця, несучи образ його світу, в той час, коли генетичний код тваринного світу, поступає з клітин ядра Землі, що роз-

падаються [6], [9], [16-18]. Тому Сонце є якимось елементом всесвітнього рослинного світу і воно, як окрема клітина, буде синтезоване у волокні тканини світової рослини. Старанно зберігаючи генетичний код пам'яті кожного з нас і лише після розпаду волокон рослинної тканини, при розпаді клітини сучасної Сонячної системи, генетичний код кожного з нас синтезується, надаючи нашій клітині знову короткочасного самостійного життя. А цей процес є періодичним і одночасно вічним!

Таким чином, збудження Сонячної системи залежить саме від зупинки її руху в точці енергетичного балансу вздовж осі «диполя – Y». При переході через вузлову точку, яка утворюється при перетині її з наступним витком генетичної спіралі заборонених зон, а це, з точки зору нашого світу, і є світова катастрофа. На наш погляд, людина не зможе стати свідком цієї катастрофи. Природа дуже ретельно оберігає нас. Перед наступним збудженням у Сонячній системі природа змушена вичерпати весь свій запас генетичного волокна (код) нашого світу. Зникнення запасу генетичного волокна нашого світу призведе до зникнення народження серед людей планети. Це і буде сигналом до катастрофи. Сонячна система змінить структуру своїх рівнів з дев'ятизначного на восьмизначний, а будова нашого тіла залишиться старою [6]. Тому ми відразу вийдемо з резонансу, перестанемо виконувати поставлені перед нами завдання і природа позбудеться нас. Так само як зникли попередники людини: дріопітеки → рамапітеки → австралопітеки → людина вміла → найдавніші люди, або архантропи → нові люди, або неоантропи, або кроманьйонці, або *Homo sapiens* (кроманьйонцями називають лише викопних людей, які мають всі риси *Homo sapiens*) [19-21]. Життя цих незалежних видів пов'язано з головними ядерними клітинами, які викинуті нижчими енергетичними рівнями. Для Землі – Марсом [6]. Саме в цьому плані і представляється весь інтерес людини до руху Сонця вздовж осі світового «диполя – Y». Тому, на наш погляд, є доцільним подати повну схему роботи «диполя – Y» в Сонячній системі на галактичному рівні (рис. 4), на якому схематично подається робота «диполя – Y» та «диполя – X» з ціллю більшої деталізації окремих моментів роботи механізмів з таємниці гігаприроди. Так, коли на галактичному рівні зникає біологічний об'єкт, який жив у другій позиції будови галактичного світу, тобто біологічна будова його тіла складає дев'ять енергетичних рівнів, як показано на рис. 4 (зникаюче життя), то Сонячна система, щоб синтезувати його матерію, повинна також перейти на дев'ятирівневу будову. З цього можна зробити висновок, що Сонячна система є ніби мікроорганізмом галактичного світу, який живе і розвивається на його матерії і працює з ним як єдине ціле. В цьому слід зазначити, що різноманіття генетичного волокна, яке розпалося, розсипалося і ожило, завдячуючи розімкненню простору галактичного біологічного організму внаслідок його смерті, отримало незалежність. Але це генетичне волокно є галактичним світом, на основі якого повинен синтезуватися новий біологічний організм у галактичному світі. Тому в задачу Сонячної системи входить зібрати всі ці клітини до кучі, вдосконалити їх і на основі різноманіття цих клітин галактичного мікросвіту синтезувати нове життя. Проте Сонячна система не може цього зробити напряму, так як вона отримала лише простір та сильне енергетичне поле. Немає матерії, генетичного різноманіття тваринного світу і немає ядра (Сонця), яке б синтезувало нове життя. Пророк Мойсей у Першій книзі: Буття, Главі 1 «Начало творіння» [1], вказує на те, що лише після того, як було створено небо і Землю, було створено світло, яке відмежовувало день від ночі. А чи розуміємо ми сказане? Тут доречно акцентувати на тому: «Чому, як вказує Піфагор, в будові Сонячної системи застосована десятинна система?». Адже, як вказує Бейлі Джилл [19], ніхто точно не знає, як саме утворилася Сонячна система. Основна теорія свідчить, що Сонце і планети сформувалися із вихрової хмари космічного газу і пилу, так званої туманності. Сонячна туманність, згущуючись, утворила наше Сонце. З інших частин хмари виникли згустки речовини, що стали планетами, у тому числі Землею.

Вони утримувалися на своїх навколосонячних орбітах могутнім гравітаційним полем Сонця. У міру того як гравітаційні сили притягали частинки сонячної речовини все ближче і ближче одна до одної, Сонце ставало все меншим і щільнішим. При цьому в сонячному ядрі виник дуже потужний тиск, який перетворив його у велику теплову енергію, а це, у свою чергу, прискорило хід термоядерних реакцій всередині Сонця, де утворювалися нові атоми і виділялося ще більше тепла. Але виникає запитання: «Яким чином могли утворитися такі складні структури, як Сонце (ядро) і планети, якщо їх немає у попередників?» [20]. Так от, цю роль бере на себе клітина проміжного життя (рис. 4), яка не пов'язана із Сонячною системою. Задача проміжної клітини – зібрати все розсіпане генетичне волокно старого життя, незалежно від його енергетичної густоти, в одну клітину і ущільнити її, збільшуючи тиск для послідуного її вдосконалення та видозміни, а це можна зробити лише за допомогою сонячного механізму. Так що собою представляє сонячна клітина як механізм? Це клітина з сильним, автономним енергетичним полем, яка до початку синтезу пустотіла, але з дуже агресивною оболонкою і сильним енергетичним потенціалом. Коли подивитися на будову клітини в енергетичному середовищі, де змістилися ядро та оболонка і їх розділяє міцна заборонена зона, то неодмінно можна помітити потенціали як головної клітини, так й індукованої, які розмістилися так, ніби вони утворюють гриб.

Ми відмічали, що за допомогою життя природа утримує своє середовище в однорідному стані. І де з'являються енергетичні перенапруги, вона збирає енергію у вузол, створюючи клітину, ховаючи свою енергію. А де в середовищі виникає енергетичний провал, розв'язує свій вузол, випускаючи енергію. Так, природа підтримує своє середовище в однорідному енергетичному стані. Процес розв'язування енергетичного вузла повільний і енергія витікає з нього повільним струмком. Регулює струмок простір, який утримує енергію у зав'язі і складається в простір заборонених зон від'ємної матерії. Коли ж уявити, що простір заборонених зон раптово зник, то раптово випущена матерія не встигне змінити свою фігуру і буде розповсюджуватися у виді гриба, який ми спостерігаємо при вибухах. І зверніть увагу на те, що ніжка вибуху має поясок. Це розташування забороненої зони клітини простору. Доречно було б відмітити і те, що при вибуху спостерігається яскраве свічення хмаринки та вибухова хвиля. З будови клітини видно, що вибухова хвиля виникає внаслідок руху індукованого простору, індукованої клітини. А от яскраве свічення виникає через заборонені зони, які, розкинувшись, з індукованого фокуса клітини потягнули холод та порушивши теплову рівновагу середовища, утворили точку без холоду, яка відразу і засяяла. І чомусь нікому із науковців не приходить в голову гіпотеза, що там горить водень, мов на Сонці. За вибухом простору клітини можна спостерігати при рості лісового гриба. Вибух грибної спори приводить до дуже швидкої появи і самого гриба. Отже, коли в додатному просторі, куди потрапила хмарка, з'являється яйцеклітина, виникає життя. А коли у цьому просторі знаходиться ланцюжкова клітина, то вона поглинає хмарку вибуху.

Таким чином, в задачу клітини проміжного життя (рис. 4) входить зібрати розсіяну матерію до кучі і за рахунок величезного тиску забезпечити прорив, викид (вибух) цієї матерії в Сонячну систему, як агресивну клітину. А так як всі клітини природи мають однакову конструкцію і побудовані за десятинною системою, яка в свою чергу і допомагає на початковій стадії у вихровому, сильному енергетичному полі сфокусувати енергію та зародити у клітині ядро. У Сонячній системі ядро – це Сонце. При цьому важливо вказати, що роль Сонця полягає в тому, щоб витягнути з усіх своїх планет генетичне волокно Галактичного світу, спустошити і поглинути їх [9]. І лише після цього Сонце, розщепивши свою заборонену зону, видозмінить матерію Галактичного світу, яка вийде із Сонця у вигляді антиклітини, антиречовини і буде захоплена сильним енергетичним полем рослинного світу на поверхні Галактики.

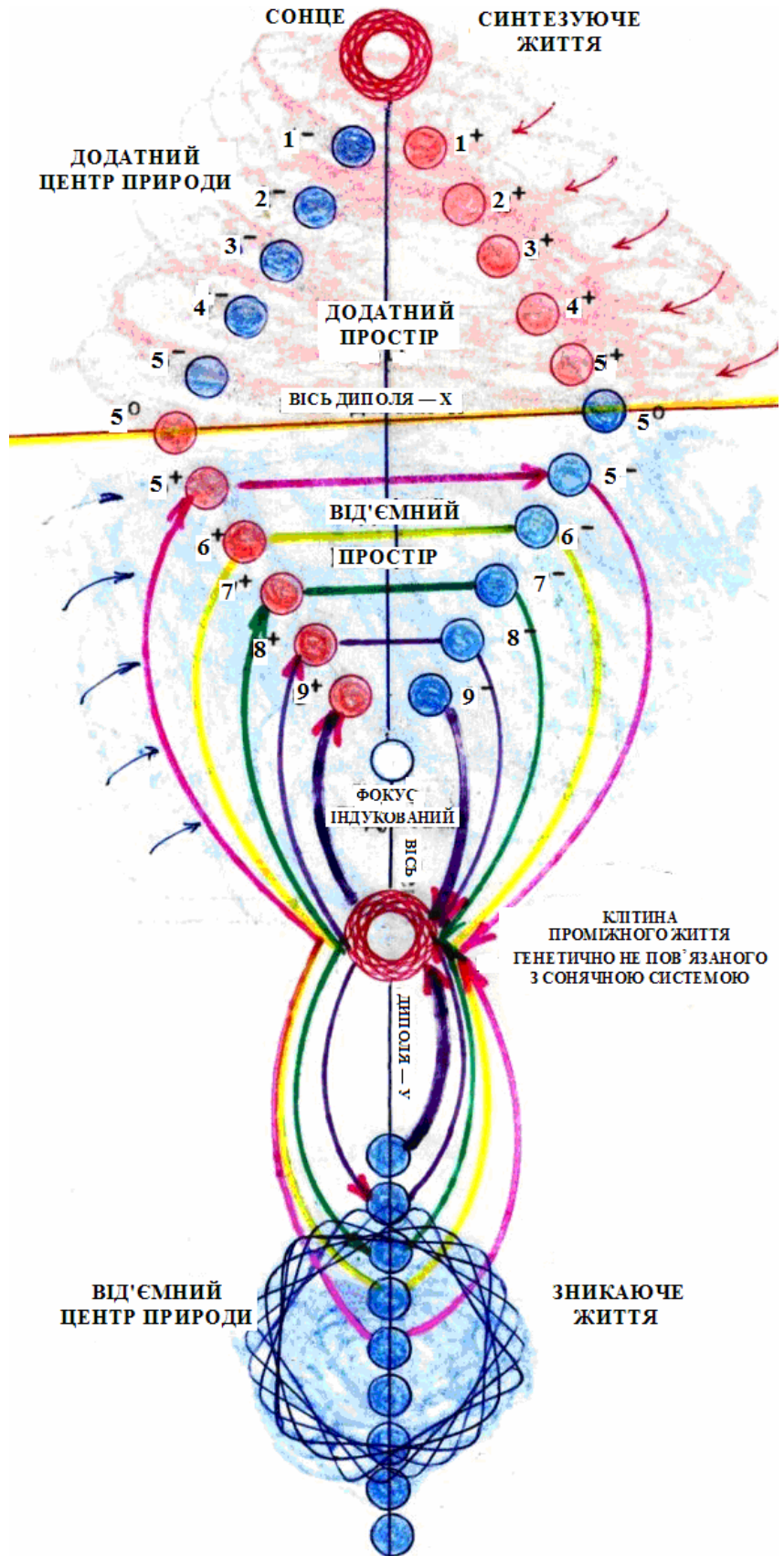

Рисунок 4 – Повна схема роботи «диполя – Y» і «диполя – X» в Сонячній системі на галактичному рівні

Доречно також коротко зупинитися на роботі кодового «диполя – X». На нашій планеті, у від’ємному полюсі кодового диполя – 37, відбуваються наступні процеси. Із світового «диполя – X» транспортні клітини матерії у стані антиречовини з додатною зовнішньою оболонкою рухаються в додатну частину забороненої зони Сонячної системи. А це – орбіти її планет, в тому числі й Землі, де канали заборонених зон повністю перекриваються розщепленими забороненими зонами планет і утворюють кільця, подібно «Сатурнівському кільцю». Таке ж кільце є у Землі, яке в стані антиречовини знаходиться в екваторній частині нашої планети, так як заборонена зона Землі розщеплюється. Тому вся матерія транспортних клітин «диполя – X», вздовж осі планет на північних полюсах, змушена потрапляти у їх від’ємну атмосферну оболонку. Додатні оболонки клітин розпочинають змінювати свою полярність, порушуючи енергетичний баланс. Клітина розпочинає переполаризовані оболонки скидати, йде ніби розщеплення клітин, яке можна спостерігати на трухлявому пеньку. І воно супроводжується холодним свіченням. Тому цей процес, порушення енергетичного балансу транспортних клітин світового «диполя – X», та деформацію зовнішньої оболонки ми щорічно спостерігаємо у формі північного сяйва. І це відбувається лише на північному полюсі, так як він тримає зв’язок з ядром або якимось ядерним рівнем Галактики, нашим небозводом. До південного полюса «Сатурнівське кільце Землі» транспортні клітини «диполя – X» не допускає, а тому південне сяйво на Землі відсутнє. Отримавши імпульс від зовнішньої оболонки, транспортна клітина проходить в зворотному напрямку, прямує до нової потенціальної ями, яка знаходиться на орбіті планети Венера. Переполаризована, відсіяна зовнішня оболонка, залишена транспортною клітиною «диполя – X», опускається на Землю у пошуках додатного ядра. І не знайшовши його, взаємодіє з додатним простором, який знаходиться в утробі жіночої статі тваринного світу, розпочинаючи її стимулювати до синтезу ядра.

Отже, є всі підстави стверджувати, що тваринний і рослинний світи мають прямі зв’язки, які виражаються у видозміні матерії: **тварина** → (видозміна матерії через Сонячну систему) → **рослина** → (зворотна видозміна матерії через Сонячну систему) → **тварина** → (видозміна матерії через Сонячну систему) → **рослина**... і так нескінченно. Ось чому Біблія говорить про вічне життя! Проте тут також слід акцентувати на особливо важливих двох моментах. По-перше, горіння на Сонці немає, оскільки це біологічна мегаклітина, де при переполаризації матерії вищого світу відбувається зміщення тепла і холоду, а це порушує теплову рівновагу і на Сонці піднімається висока температура, яка за периметром Сонячної системи значно знижується. Сонячне сяйво, свічення – це процес синтезу водню ($\bar{H}^-$), який перекачується планетами Сонячної системи з космосу, де тваринний світ приймає участь як накопичувач і переполаризатор рухів матерії галактичного світу з додатного простору планет у від’ємний простір їх оболонок. Щодо ролі рослинного світу, то він живе і розвивається на матерії вуглецю ($\bar{C}^+$). Вуглець ($\bar{C}^+$) як продукт біосинтезу на Сонці не нагромаджується тому, що Сонце за допомогою квантів світла виносить з нього генетичний код вуглецю ($\bar{C}^+$), а сажа перетворюється на прах і викидається за допомогою планет у відкритий космос [3], [13]. По-друге, якщо тваринний і рослинний світи взаємопов’язані перевтіленнями, тому виникає запитання: «Чи є таке явище у природі?». Відповідь однозначна – є. Так, наприклад, у Китаї на висоті 3500 – 4200 метрів над рівнем моря зростає кордіцепс, який має дві форми існування у вигляді як рослини, так і комахи. У зимовий період кордіцепс мешкає в землі у вигляді кокона, що має зародки-волоски, майбутні органи рослинного існування. З настанням весни волоски проростають з-під землі назовні і кордіцепс цілком починає своє існування як рослина. Літом аскоспора вистрелюється з дочірньої кісти, яка осідає на личинку метелика, і починає існувати як паразит. Уражена личинка заривається в землю, зимою спора перетворюється на бактерію і поступово руйнує внутрішні органи личинки, але рогова оболонка личинки залишається неушкодженою. Під

землею личинка кордїцепса зимує не менше двох років, витримує тривале голодування, постійну нестачу кисню. Харчується вона кореневищами високогірних рослин, у тому числі горцем, астрагалом, офіопогоном [22].

Ми часто задаємо собі питання: «Що таке життя?». І майже ніде не знаходимо відповіді. Людина має відповідь на це питання, інакше не було б такої книги, як Біблія [1]. Щоб знайти відповідь, нам потрібно знати – навіщо воно природі. Розмірковуючи над тим, навіщо природа створює життя в масштабах Всесвіту, потрібно акцент зробити на тому, що за допомогою життя природа утримує свій простір в однорідному стані, зберігаючи енергетичний баланс. І от чому Всесвіт – це ніби нескінченний ковчег, який пливе в океані безодні, перевозячи теплород. Океан безодні безперервно розгойдує цю посудину, і теплород постійно переливається з одного краю в інший. Від такого розгойдування ковчег неодмінно перевернеться. Щоб уникнути цього, природа й зробила перегородки в цьому ковчезі. Але цього було мало. Ковчег наповнений незвичайною рідиною – теплородом, матерією Всесвіту, глиною природи. Речовиною, в якій поміщається теплота. Ковчег, який перевозить теплоту. Ковчег, який везе енергію. Тому розгойдування приводить не тільки до переливання теплороду, але й створює дуже потужні енергетичні зони в середині рідини. Тому архітектор природи вирішив вчинити таким чином, так як дуже великі енергетичні середовища, які з'являються в рідині (теплороді) при її перевезенні, він зв'язував вузли, зменшуючи перенапругу і вирівнюючи середовище. А в тих місцях, де перенапруги замалі, розв'язував ці вузли, випускаючи енергію в простір та знову вирівнюючи однорідність середовища. Таке перевезення теплороду стає безпечним. Тому будь-яке життя – це спосіб природи підтримувати енергетичний баланс свого простору. У кожному атомі, в кожній молекулі зосереджена величезна атомна енергія. А у волокнах нашого тіла знаходиться безліч таких молекул, в які природа, без нашого відома, заховала свою енергію. І коли вона їй знадобиться, вона її забере без нашого дозволу. Це стратегія природи до нашого життя і зробити щось ми не в змозі. Ми лише можемо підлаштовуватися до загальних природних процесів і завжди пам'ятати, що наше життя – це лише спосіб природи утримувати середовище однорідним. Проте однорідне середовище, як від'ємне, так і додатне, довго існувати не може. Воно виникає на першій фазі утворення енергетичного диполя електричного поля. На однорідні середовища природа покладає такі завдання:

- а) пошук один одного в просторі природи Всесвіту;
- б) пошук точки енергетичного балансу, яка знаходиться на осі диполя;
- в) створення неоднорідного середовища.

З пошуком один одного ніби зрозуміло. Два центри, постійно збільшуючи свої розміри, неодмінно зіткнуться, встановивши порядковий номер центрів. Звичайно, порядковий номер їх середовища не цікавить, але центри тільки з однаковим порядковим номером можуть утворювати диполі. Тому відбір іде за однаковими групами швидкостей теплороду обох середовищ. У нашому розумінні, за однаковими групами частот. Теплороди з різними групами частот у конфлікт не вступають. У протилежному б випадку ми спостерігали недобудовані людські тіла або тіла інших живих організмів, або з'явилися тіла з незрозумілими додатковими включеннями. На цьому перше завдання виконувати свої функції однорідне середовище завершує і переходить до виконання другого.

Друге завдання однорідного середовища більш складніше. Центри за допомогою своїх середовищ ніби намагаються помірятися силами. Звичайно, від'ємний центр, який виник з вже віджитого життя, значно потужніший від зародка, який нещодавно з'явився. Тому точка енергетичного балансу зміщується безпосередньо до позитивного, синтезуючого центру, який відразу розпочинає спалювати його теплород. Таким чином, точка енергетичного балансу тривалий період знаходиться біля позитивного центру. На цьому закінчується друге завдання однорідного енергетичного середовища.

Третє завдання розпочинається виконуватися однорідним енергетичним середовищем відразу після виникнення точки енергетичного балансу. У просторі додатного

теплороду починають виникати величезні тиски теплороду і вони починають зміщувати точку енергетичного балансу, розщепивши свої заборонені зони. Внаслідок чого каналами заборонених зон до ядра позитивного центру поступає паливо у вигляді від'ємного теплороду, перетворивши однорідне середовище на неоднорідне.

Висновок

1. Існує дві основні і взаємовиключні світоглядні позиції на походження людини, як і всього живого на Землі. Це еволюційна та креаціоністська. Еволюційний світогляд стверджує, що життя на Землі з'явилося і розвивалося саме по собі – від нижчих форм організації до вищих. Креаціоністський світогляд стверджує, що все створене Богом. Отже, перше, що ми повинні винести для себе з цієї ситуації, це те, що науковими фактами не маємо права володіти упереджено, ставити ідею на перше місце, а науковий факт – на друге місце. Такий підхід призведе до того, що ми й не помітимо, як почнемо «підганяти» наукові факти під нашу ідею. Правильна відповідь дасть нам розуміння свого сучасного стану і розуміння того майбутнього, яке чекає людство. Тому питання еволюції (історії) розвитку органічного світу не можна розглядати як земне, завершене, а лише як тріаду: гіга-, мега- і макроеволюцію, тобто на галактичному рівні, в Сонячній системі і на Землі, так як життя є єдиним механізмом видозміни і вдосконалення цієї матерії.

2. Початок будь-якому біологічному життю в природі дає матерія, що постійно рухається між двома досить віддаленими центрами, один з яких завершив своє життя і розпадається, втрачаючи генетичне волокно своїх головних енергетичних рівнів (антиречовину), а інший на цьому генетичному волокні зароджується та розвивається. При виході з від'ємного енергетичного центру силова лінія виносить інформацію про цей центр, розбиту в десятковій системі відліку, яка потрапляє в неоднорідне середовище Сонячної системи, що знаходиться на її шляху, в ньому зупиняється і за допомогою життя матеріалізує антиречовину в речовину, видозмінюючи і вдосконалюючи матерію.

3. Між Сонцем, яке зароджується, формуючи своє життя, та біологічним життям галактичного світу, що зникає, виникає дипольний зв'язок «диполь – Y», в точці енергетичного балансу якого і виникла (матеріалізувалася) Сонячна система. За «диполем – X» Сонячна система тримає зв'язок із вищими світами, а за «диполем – Y» – із нижчими світами. На осі «диполя – Y» у точці енергетичного балансу Сонце при зародженні залишило додатний простір для виникнення нового життя, генетично не пов'язаного із Сонячною системою. Це біологічне життя галактичного світу і Сонце для цього життя є рушійною силою подібно до Сонячної системи, в якій рушійна сила знаходиться в «диполі – X». Сонячна система займається зміною полярності матерії, що поступає від зникаючого галактичного життя на першій рівень ядра Плутона. Це життя є екраном між віджитим та народжуваним життям, перетворюючи речовину в антиречовину і навпаки.

4. У галактичному світі зростання додатного центру, який синтезується і оживає, та зменшення від'ємного центру, який розпадається, призводить до зміни розмірів та їх просторів, а це змушує Сонячну систему рухатися від додатного світового центру до від'ємного центру. Тому Сонячна система закінчить своє життя у від'ємному світовому центрі, висипавши в його простір прах від залишків своїх головних енергетичних рівнів, наших планет.

5. Сонячна система є мікроорганізмом галактичного світу. Це механізм, який здатний утворити додатний простір у від'ємній оболонці Галактики, сфокусувати енергію і зародити ядро – Сонце. Створити умови для зародження на галактичній матерії нового біологічного життя його ж світу. Це механізм, який збирає матерію генетичної різноманітності галактичного світу, видозмінює, вдосконалює та формує її в незалежну клітину, здатну до самостійного життя поза межами своєї системи.

6. Наукова думка в рамках розгадки таємниці життя, в тому числі й питання про його початок, стійко встановилася: все живе з живого. Але життя є явищем космічним,

а не спеціальним земним. Виникнення живого тіла з мертвого шляхом самочинного зародження є первісним зародженням життя, де Сонячна система забезпечує додатний простір кожному новонародженому біологічному організму, а в ядрах планет збирає і консервує генетичне волокно біологічного різноманіття галактичного мікросвіту (наш тваринний світ), має механізм створення ядерних клітин, механізм з'єднання водневої і вуглецевої матерії та генетичного волокна, які у вихровому полі здатні сфокусувати ядро і зародити життя, тобто мати початок із безживної матерії.

7. Суть кругообігу органічного світу на галактичному рівні (гігаеволюція) полягає в тому, що з ядра Галактики вийшла спустошена гігантська антиклітина, яка розщепила свою заборонену зону і затягнула в неї головні енергетичні рівні біологічного об'єкта, що зникає, а в точці енергетичного балансу дипольних полюсів цієї антиклітини індукувала енергію, матеріалізувавши Сонячну систему, яка є самостійним мікроорганізмом галактичного світу. Саме в цій точці на десятиенергетичному рівні знаходилося Сонце, яке створило додатний простір і зародило нове біологічне життя галактичного світу, яке живе і розвивається на водневій і вуглецевій матеріях. Але точка енергетичного балансу повинна розділяти простір диполя на додатний і від'ємний, а Сонце створило лише додатний. Тому Сонце вимушене залишити додатний простір зародженого галактичного життя для забезпечення його життєдіяльності і розпочати рух по дипольній вісі до від'ємного центру, який розпадається і випускає матеріальні потоки, а так як матеріальний потік у формі силових ліній електричного поля виникає між двома протилежними центрами природи, де один з центрів мертвий, від'ємний, розкладаючись випускає силову лінію матеріального потоку, а інший, додатний, синтезує її, то в першому випадку біологічне життя зникає, в другому випадку воно виникає. А по величезному числу силових ліній переносяться генетичні коди пам'яті складових клітин зникаючого біологічного об'єкта, де Сонячна система є лише механізмом збору цієї матерії, її видозміни, вдосконалення та транспортування до додатного центру, що синтезується. Але транспортування цієї матерії йде окремими головними енергетичними рівнями. Тому Сонячна система вимушена по закінченні синтезу одного енергетичного рівня і перед початком синтезу наступного зупинитися в точці енергетичного балансу, а такі зупинки супроводжуються збудженням сонячної клітини, що в нашому розумінні – катастрофами, тобто шоразу втратою однієї з планет. Матерія (теплород), який рухається з від'ємного простору в додатний, і той, що рухається із додатного простору у від'ємний, у цій точці повинен розвернутися, змінити полярність всього теплороду, що рухається між центрами світового енергетичного диполя, і Сонячна система з цією задачею успішно справляється.

ЛІТЕРАТУРА

1. Библия : юбилейное издание 1000-летия крещения Руси. – Стокгольм : изд-во Б. Геце, 1988. – 889 и 288 с.
2. Шлапак В.П. Екологічна рівновага в макросвіті як основа життя на Землі / В.П. Шлапак // П-й Всеукраїнський з'їзд екологів з міжнародною участю (Екологія / Ecology – 2009 : зб. наук. ст.). – Вінниця : ФОП Данилюк, 2009. – С. 566-569.
3. Шлапак В.П. Наука і релігія: фізика життя на Землі / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.1. – С. 315-325.
4. Шлапак В.П. Релігія і наука стародавнього світу: тут мудрість, для тих, хто має розум / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.3.
5. Украинский советский энциклопедический словарь: в 3 т. / [редкол. : А.В. Кудрицкий (ответ. ред.) и др]. – К. : Глав. ред. УСЭ, 1988. – 2258 с.
6. Шлапак В.П. Релігія. Чарльз Дарвін. Біблія: теорії еволюції (історія розвитку) органічного світу Землі: перемога чи поразка академічної науки? / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2008. – № 3. – С. 134-149.
7. Барна М.М. Ботаніка. Терміни. Поняття. Персоналії / Барна М.М. – К. : Видавничий центр «Академія», 1997. – 272 с.
8. Гродзинский Д.М. Биофизика растений / Гродзинский Д.М. – К. : Наук. думка, 1972. – 256 с.
9. Шлапак В.П. Алгоритична наука як вершина геніальності Великого і Святого пророка Мойсея / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2009. – № 1. – С. 123-133.
10. Сухонос С.И. Масштабная гармония Вселенной / Сухонос С.И. – М. : «Академия Тринитаризма», 2002. – 312 с.

11. Шевченко А.И. Христос [монографія] / Шевченко А.И. – К. : ИПИИ НАНУ и МОНУ, «Наука і освіта», 2007. – 168 с.
12. Изотов Ю.И. Виступи учасників зборів / Ю.И. Изотов // Вісник Національної академії наук України. – К. : Академперіодика. – 2009. – № 7. – С. 20-22.
13. Шлапак В.П. Денне та нічне світло в контексті науки і релігії / В.П. Шлапак // Наукові праці Лісівничої академії наук України : зб. наук. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2009. – Вип. 7. – С. 21-26.
14. Энкокс (Папюс) Жерар. Каббала, или Наука о божестве, Вселенной и Человеке / Энкокс (Папюс) Жерар : новое современное издание, исправленное и дополненное ; [под ред. Оларда Диксона ; пер. с фр. А.В. Трояновского]. – М. : РИПОЛ классик: ЛАДА, 2004. – 448 с.
15. Курляндский В.В. Тайны жрецов / Курляндский В.В. – М. : «Рипом классик», 2001. – 704 с.
16. Шлапак В.П. Ковчег Ноя: Рух матерії у Сонячній системі та на ядерних рівнях Землі / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2009. – № 4. – С. 174-178.
17. Шлапак В.П. Чи визначиться людство із вченням і місцем Чарльза Дарвіна і коли? / В.П. Шлапак // Роль науки, релігії та суспільства у формуванні моральної особистості : матеріали XXVI Міжнародної науково-практичної конференції. – Донецьк : ППШ «Наука і освіта». – 2009. – С. 431-434.
18. Шлапак В.П. Дарвін. Вернадський: точки зору різні, а істина одна / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2009. – Вип. 19.12. – С. 330-332.
19. Бейли Джилл. Доисторический мир / Джилл Бейли, Тони Седдон. – М. : «Росмен», 1998. – 160 с.
20. Шлапак В.П. Проблеми еволюції людини в контексті наукових фактів / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.2. – С. 302-309.
21. Біологія : [підручник] / [Слюсарев А.О., Самсонов О.В., Мухін В.М. и др.] ; під ред. В.А. Мотузного. – К. : Вища школа. 1990. – 503 с.
22. Цоленко Т. Кордицепс [Электронный ресурс] / Т. Цоленко, В. Ерёмченко. – Режим доступа : <http://www.zdorovie-vsem.ru/grf3/cordiceps>.

В.П. Шлапак

Гигаэволюция как основа эволюции (истории) развития органического мира на галактическом уровне

В статье установлено, что существующие эволюционные учения (истории) не базируются на научных достижениях, которые освещены в Библии. Исследуется сущность развития органического мира на галактическом уровне, где Солнечная система является микроорганизмом его мира, которая находится в точке энергетического баланса перетекания материи между гигантской биологической жизнью, которая отжила и выпускает материю, и новорожденной биологической жизнью, которая зародилась, развивается и живет на этой материи. Солнечная система завершит свою жизнь, отправив последний свой энергетический уровень, который индуцирует мозговую ткань новообразованной жизни, переведет его из солнечной углеродной энергии жизнеобеспечения на галактическую ядерную водородную, предоставит ему самостоятельную жизнь, которая выйдет из ее резонанса, а сама, высыпав прах из своих планет в пространство исчезнувшей, отжитой галактической биологической жизни, видоизменится и в его же пространстве завершит свою жизнь. Это общий биологический круговорот органического мира. Это его гигаэволюция. Это движение антивещества и его материализация на макро- и микроглавных энергетических уровнях в вещество.

V.P. Shlapak

Gigaevolution as a Basis of Evolution (History) of the Organic World on the Galactic Level

It is found that existing evolution doctrines (histories) are not based on the scientific achievements taken up in the Bible. The investigations make possible to expand the development of the organic world on the galactic level where the Solar System is a microorganism of the world, which is situated in the energy balance point of the matter flow between giant biological life which is died out and emits the energy and newborn biological life which has arisen, develops and lives on this matter. The Solar Systems' life will come to its end when it will send its last energy level inducing brain tissue in the neogenic life, will transfer the latter from the solar carbonic energy of life support to the galactic nuclear hydrogen energy, will give to it self-reliant life out of the Solar System resonance. And then, it will pour the ashes of its planets into the space of vanished, died out galactic biological life, will modify itself and its live will be over in its own space. This is general biological cycle of the organic world. This is its gigaevolution. This is movement of antimatter and materialization of it into matter.

Стаття надійшла до редакції 02.02.2010.